

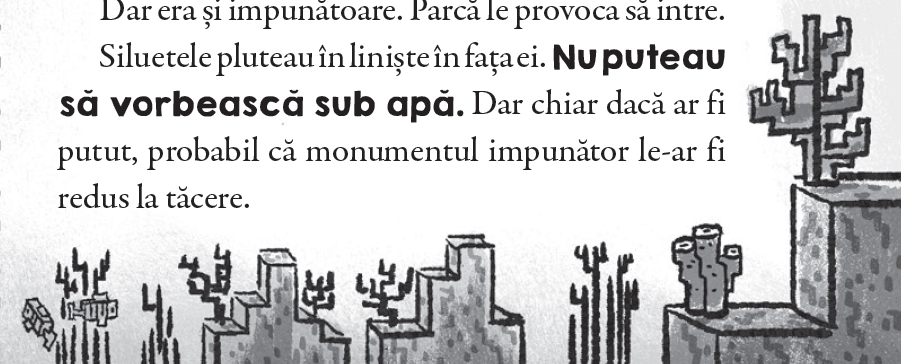
Prolog

**X MARCHEAZĂ LOCUL
UNUI TĂRĂM ÎN CARE NIMENI
N-AR VREA
SĂ AJUNGĂ.**

Cinci siluete pluteau într-o întindere vastă albastră.

Sub ele se afla o structură stranie. Nu semăna cu nimic de pe Pământ. Parțial piramidă, parțial fortăreață, era ancorată pe fundul mării și se întindea cât vedeai cu ochii. Structura avea o nuanță respingătoare de verde. **Părea aproape otrăvitoare.**

Dar era și impunătoare. Parcă le provoca să intre. Siluetele pluteau în liniște în fața ei. **Nu puteau să vorbească sub apă.** Dar chiar dacă ar fi putut, probabil că monumentul impunător le-ar fi redus la tăcere.

sub picioare, auzea *trosnetul* și *pârâitul* torței sale și vedea cum apar crăpături pe ouăle de țestoasă de mare pe care le găsiseră pe plajă.

— Aș vrea să le fac o poză, a spus prietenul ei, Po Chen. Poți să zici de cinci ori repede „selfie cu coji de ouă de pe țarm“?

Po își schimba mereu infățișarea in joc. În seara aceasta era îmbrăcat de plajă: pantaloni scurți de baie, echipament de snorkelling, un colac

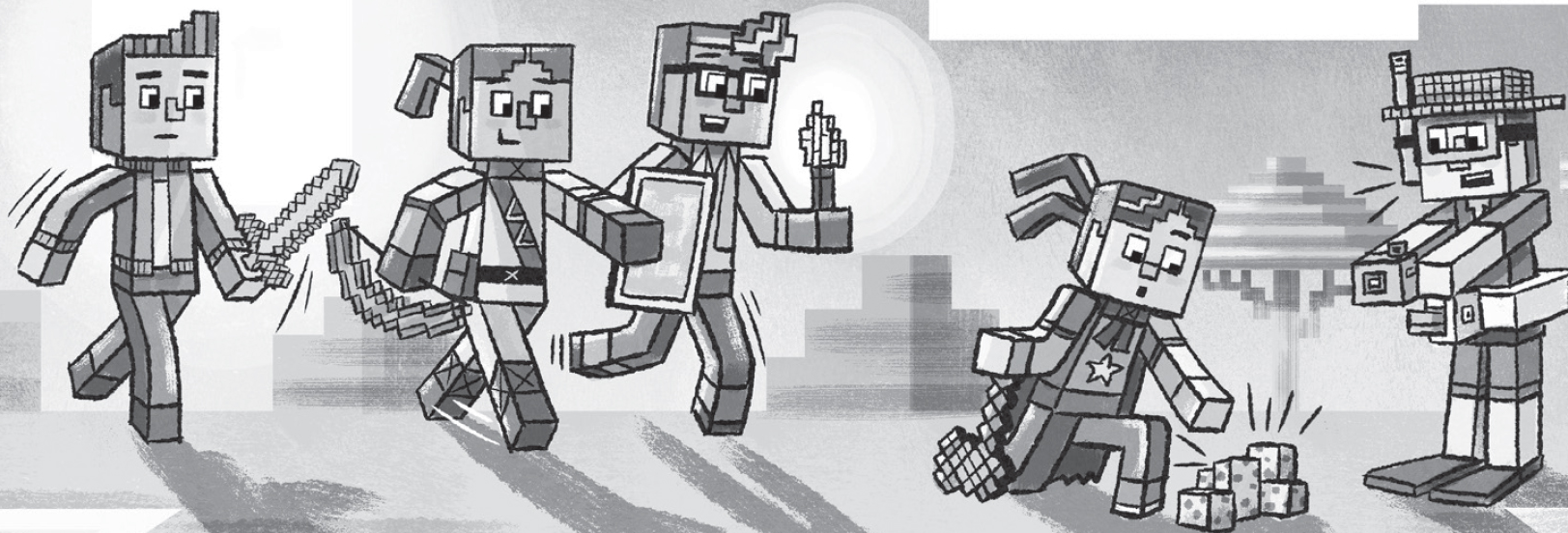
gonflabil în jurul taliei și o cămașă pe care doar un tată ar purta-o.

— Mi-ar plăcea să pot lua o țestoasă acasă, a zis Jodi Mercado. **SUNT SIGURĂ CĂ AR FI ADORABILĂ.**

Jodi era cea mai mică din grup și iubea animalele.

— **AȘ VREA SĂ IASĂ MAI REPEDE DIN OUĂ,** a spus Ash Kapoor. Nu putem să stăm pe plajă o veșnicie.

Lui Ash îi plăcea să exploreze. Voia să vadă tot ce era de văzut în această lume digitală.

Nici în lumea reală, nici aici, Ash nu obișnuia să stea prea mult pe loc.

— Vă rog să nu mai vorbiți, a spus Morgan, fratele mai mare al lui Jodi, făcându-le semn să tacă.
NOAPTEA NU SUNTEM ÎN SIGURANȚĂ. POATE SĂ FIE ORICE PE AICI.

Morgan juca Minecraft mai mult decât toți ceilalți și cunoștințele lui i-au ajutat adesea. Siguranța celorlalți era foarte importantă pentru el.

Harper a zâmbit. Toți prietenii ei își doreau ceva, însă ea nu avea nicio dorință. Pentru ea, momentul era perfect așa cum era.

OUĂLE AU ÎNCEPUT SĂ GRAPE, UNUL CĂTE UNUL. Micile țestoase de mare ieșeau din ouă și porneau spre ocean, târându-se pe nisip.

Prietenii au făcut cu toții câte un pas înapoi.
— Pe acolo, micuților, a spus Harper, arătând spre ocean. **ÎNOTAȚI!**

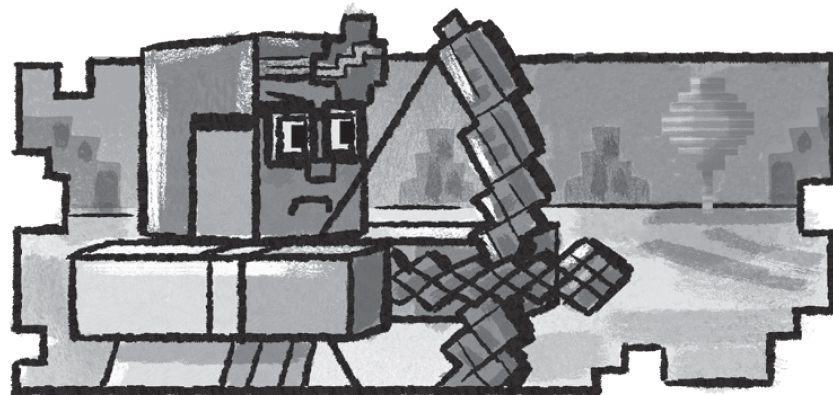
Harper știa căte ceva despre țestoasele de mare din viața reală. Știa că puii, imediat după ce ies din ouă, traversează nisipul și se îndreaptă spre ocean. Presupunerea că țestoasele din Minecraft fac același lucru.

— Am avut dreptate, a zis Jodi. Sunt adorabile!
- DAR SCOT SUNETE CIUDATE, a adăugat Po.

Harper și-a ciulit urechile. A auzit un mârâit ușor, aproape de ei.

— Nu cred că sunetul vine de la țestoase, a spus ea. Morgan a tresărit speriat.

- ZOMBI! a strigat el.

Erau patru zombi în total. Au ieșit dintre copaci, acolo unde pădurea se oprește și începe nisipul plajei. Și-au ridicat brațele și au început să mormăie și să pășească pe nisip.

— **LE VOR FACE RĂU PUILOR DE TESTOSAȘĂ?** a întrebat Jodi.

Știa mai puține lucruri decât ceilalți despre pericolele din Minecraft. De obicei, fugea spre monștrii care i se păreau drăguți și departe de cei pe care îi numea „dezgustători”.

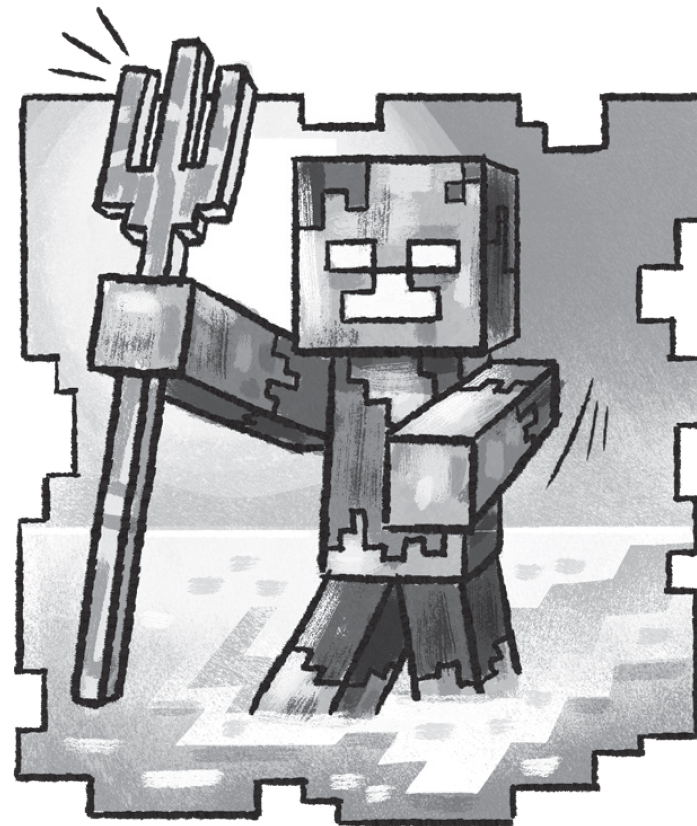
— Nu, nu le vor face rău, **PENTRU CĂ ÎI OPRIM NOI**, i-a răspuns Ash.

Harper a încuviințat din cap. Ash avea toate motivele să fie încrezătoare. Ea și echipa sa trăiseră câteva aventuri împreună: **construiseră un castel, invinseseră monștri ostili și chiar salvaseră un sat, ajutând unele creaturi.**

Harper avea un instrument nou pe care abia aștepta să-l încerce. A ridicat un arc și și-a fixat ținta.

— Grozav! a exclamat Po. De unde ai arcul?

— **L-AM FĂCUT EU**, i-a explicat Harper. Am folosit câteva bețe și fire dintr-o pânză de păianjen.

Pentru Harper, nimic nu se compara cu emoția de a crea ceva util.

Dar emoția de a învinge hoarde de zombi era aproape la fel de mare.

A lansat o săgeată, care a lovit un zombi în piept. În același timp, restul grupului a alergat spre zombi și i-a atacat cu săbiile.